

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

Д-ръ К. ПЕТРОВЪ

хирургъ-гинекологъ-акушеръ.

Завежда Гинекологическото — Акушерско
отдѣление при Шум. Държавна Болница.

СЕ ПРЕМЪСТИ в бившето помѣщение на Землед.
Кадетра улица Царъ Освободителъ
срещу домътъ на Д-ръ Коларовъ.

Д-ръ Иванъ Петковъ

лѣкаръ Шуменската държ. болница

СЕ ПРЕМЪСТИ

на улица „СЛАВЯНСКА № 149

(срещу печатницата на Спасъ Поповъ)

ПРИЕМА БОЛНИ.

П. Ноевъ — София.

Власть и религия.

Около въпроса за властта у насъ сж царували само възгледитъ на хищника. Ето защо нашитъ управници сж измѣняли на основни закони, програмни искания и неминуемо сж дохождали въ конфликтъ съ проповѣдания моралъ отъ църквата, за издръжката на която държавата иждивѣва обществени сръдства. Ограниченитъ колони на вестника не ми позволяватъ да си послужа съ примѣри отъ нашия петдесетгодишенъ политически животъ. Моята целъ сега е да изложя възгледа на Гр. Петровъ по тоя въпросъ, за да ни стане ясно по какви гибелни пжтища се тикатъ сждбинитъ на отечеството ни отъ нашитъ управници, за нѣкои отъ които проповѣдитъ на Христа за любовта сж непотрѣбни вехтории.

— *Истическа власт* е само оная, която държи за *висшата правда*. Не е такава оная власт, която изхожда отъ груба и зла сила. Въ такъвъ случай имаме работа не съ власт, а съ насилие, нарушение на властта, хула противъ нея, своеволие, вироглавство, тирания, деспотизъмъ, атеизъмъ.

А отукъ е явно, че да имашъ власт, не значи да владѣешъ нѣкого и да се разпореждашъ съ него, както ти хрумне. Не. Думитъ „власт“, „владѣя“ произхождатъ отъ думата „ладъ“, която ще рече „съгласие“, разбиране, живуване, хармония. А като така, вътрешната природа на властта не е сила на лично разбиране, не е произволъ, не е външна, полицейска, принудителна сила, а е преди всичко *духовна сила*, която организира, съгласува. Тя е „вътрешенъ разумъ“ въ обществото, сила, която върши най-великото дѣло на земята: *Устройва живота на обществото, народа и челоуѣкството по изискванията на най-вишия моралъ, даденъ ни отъ Ис. Христа.*

Платонъ, най-великиятъ изъ писателитъ, за сжщността на политиката е казалъ: „Тя има за основа началото на вишата мждростъ и вишата правда и най-великото изкуство“.

Наистина строител, на храма на Диана въ Ефесъ, на дворцитъ на дожитъ и черквата Св. Марко въ Венеция, на Миланския съборъ, палацо Веккио въ Флоренция и много още други всемирно известни по величествеността и красотата си здания — сж велики художници, че сж смогнали красиво да наредятъ отдѣлнитъ камъни въ прекрасни здания. Обаче, отъ политиката се иска несравнено по вече: да се изгради вече не отъ мъртвитъ и послушни камъни, греди, стъкло и желѣза, а „отъ живитъ отдѣл. хора прекрасно, хармонически съчетано общество, което да действува еднородно. Тукъ колко по-вече сж нуждни и знания, и мждростъ, и енергия, мжжество и сила на духа“.

Но пита се: каква е основната задача на политиката? — Споредъ Аристотеля, да се изгради и осигури по-големо благополучие на народа; да се уреди и осигури общественитъ животъ така, че всички, независимо даже отъ своитъ усилия, способности и занятия, да получатъ колко се може повече блага и удобства.

Платонъ, ученикътъ на Аристотеля, поставилъ на политиката още по-висока задача: вече не благо на население, а нравств. съвършенство, както на отдѣлнитъ хора, тъй и на цѣлия народъ. Затова ржков. на полит. трѣбва да се повѣрѣва въ ржцетъ само на такива хора, които притежаватъ изключителни дарби и сж познати съ високъ моралъ. Защото нищо по-вече не развращава обществото и не убива идеята за власт, както нарушението на законитъ въ страната и използването властта за лични интереси.

А всѣко отклонение на политиката отъ това разбиране руши устоитъ на държавата и подготвя катастрофалното проваляне на цѣлия народъ като самостоятелна политическа единица.

ЕДНО ПИСМО.

О. Редакторе,

Зная, че издаваниятъ отъ Васъ в. „Народенъ Будителъ“ отъ известно време доби образъ на чисто просвѣтенъ органъ, който предлага своето четиво предимно на свѣтското общество. По своето предназначение и по задачитъ, които преследва, вестникътъ Ви стои далечъ отъ демагогията на злонамѣренитъ, избѣгва партизанскитъ крамоли и отказва приятелството съ злостата на деня. Има и други вестници изъ нашата духовна преса, носители на високитъ принципи на евангелската любовъ, които като такива сж най-свѣтлата радостъ за всѣки вѣрующъ читателъ и най-крепката надежда за всѣко добро намѣрение къмъ Православната ни Църква. Но тѣзи тѣй ценни качества на религиозния вестникъ простиратъ ли се върху цѣлата ни духовна преса?

Скрѣбно впечатление прави, о Редакторе, че събрата на вестникъ „Народенъ Будителъ“, в. „Християнски Съветникъ“, издаванъ въ гр. Варна, единственъ отъ всички духовно-религиозни вестници избѣгва да краси себе си съ тѣзи качества.

Ако послушате молбата ми да дадете публична гласност на настоящето ми писмо, моля читателитъ на в. „Народенъ Будителъ“ да ми простятъ за гдето засѣгамъ единъ въпросъ, който освенъ съюзеното свещенство друго не интересува. Прочее, азъ не желая да сждя въпроснитъ вестникъ, но да отправя братски апелъ къмъ неговитъ редактори, които заимствуватъ начина на списването му отъ омази вредна свѣтска преса, която отрови народната душа и донесе разцепление въ нашето общество, да престанатъ да вредатъ съ тѣй списвания си вестникъ на църквата ни, защото каква услуга може да прави на Църквата ни единъ независимъ свещенически органъ тогава, когато той не се свѣди на нарича архиерейтъ и „Пълни деспоти и властелини“ (Християнски Съветникъ, бр. 18 отъ 28. II. т. г.)?

Ако църковната дисциплина е най-сигурната гаранция за правилния животъ на църквата и за нейното преуспяване въ стремежа и да преведе членоветъ си къмъ нравственъ възходъ, мислятъ ли о. о. Редакторитъ на „Хр. Съветникъ“, че съ такива писания привнасятъ нѣщо хубаво въ живота на църквата, която и безъ това се вълнува отъ клюкитъ и ругатнитъ на външнитъ си неприятели? Ако да. — Горко имъ, „по-добре да имъ надѣнатъ водениченъ камъкъ на шията и да ги хвърлятъ въ морската дълбочина“ (Мат. 18, 6), защото тѣ сж забравили, че църковната дисциплина е резултатъ на църковно послушание, което далечъ не съпада съ тѣхното „вѣрую“. Ако не — то защо обещаха, за да не нажа излъгаха, че вестника имъ „ще пази църквата и свещенството и ще се бори противъ оння, които подкопаватъ и игнориратъ тѣхнитъ права“ („Хр. Съветникъ“, бр. 1, отъ 16. X. 1927 г.)

Дѣлото на този „независимъ“ вестникъ, изразено въ подмолно и понѣкога открито ржжване срещу авторитета въ църквата, дава вече плодове. Мнозина млади свещеници, които редовно четатъ този вестникъ и го иматъ за настолна книга и които преди и веднага следъ ржкоположението си обѣ-

П. Халачева.

ТРАУРЕНЪ ПРАЗДНИКЪ

На покойната ми племеница Розка Тодорова.

Всрѣдъ пурпуренъ блѣсъкъ като звезда
Летишъ ти съ ангелски крила,
Съ чарова' на бѣла премяна
Празднувашъ своя день ти печална.

Русокестеневи буйни коси,
Черни кристални свѣжи очи,
Нежна, свѣтлива, мила красота
Бленувана душа-въвъ вѣчността.

Унесено сълзи жарки бликатъ
Молящи очи катъ че викатъ,
Къмъ ангелъ молишъ се за младостта,
Да те възвърне пакъ отъ вѣчността.

Катъ в'предсмъртенъ унесъ ме погледна
И като в'просъница трепна,
И изчезна безпжтно в'небеса,
С'горестъ последно „с'богомъ“ ми каза.

шаваха да бждатъ идейни и дисциплинирани свещеници, сега, надхрани отъ „свѣтника“, казватъ „Владиката да не се мѣси, иначе ще го оставимъ „генералъ безъ армия“ Но „Хр. Съветникъ“ не пропуска брой да заяви, че той е вѣренъ стражъ надъ свещеническитъ интереси, че . . . „той не спира да служи на свещенството“ („Хр. Съветникъ“ бр. 1 отъ 16. X. 1927 година).

Ето едно обещание, написано отъ демагогско перо. Да заявявашъ че изобщо служишъ на свещенството, а по-отдѣлно да се гавришъ, да презирашъ и да се надсмивашъ надъ всѣки (па дори и да не е надъ всѣки) свещеникъ, това е се едно, че ти отричашъ това, което заявявашъ, т. е., че ти не служишъ на свещенството! Това е сжщото, да заявявашъ, че обичашъ българския народъ, а по-отдѣлно мразишъ всѣки българинъ. Въ сжщото положение е и нашиятъ „Хр. Съветникъ“ съ своитъ обещания къмъ свещенството. Отъ една страна „Свѣтникъ“ се бие въ гърдитъ и крѣщи, че е стражъ надъ свещеническия авторитетъ, отъ друга страна съвсемъ незаслужено осми-

ва и оплюва съ неокачествима наглостъ единъ добъръ свещеникъ отъ шуменско, наричайки го „Бай Маринъ“, „Нашъ Маринъ“ и т. н. (вижъ „Хр. Съветникъ“, бр. 22 отъ 27. III. т. г.) Въ сжщия брой вестникътъ се е погаврилъ съ цѣлото събрание на свещеницитъ отъ Шуменската дух. околия (30 души).

Кефнало на нѣкой си попъ Енчо—или другъ остроумникъ да си направятъ шега и смѣхъ, и ето, предметъ на тѣхнитъ шеги и кикотения става нѣкой скромненъ свещеникъ.

Браво, отлична служба на поругания енорийски свещеникъ!

Не стигатъ ли на нещастния енорийски свещеникъ гавритъ и насмѣшитъ на ония, които, заслѣпани отъ предразсѣдци, отричайки принципно неговото служение, се отнасятъ пренебрежително и къмъ неговата личностъ, та той трѣбва да търпи оскърбления и насмѣшки отъ своитъ си?! Отъ своитъ?! Но нали тѣ даже му обещаха, че ще го бранятъ отъ безумци? Не. Тѣ го излъгаха! Жалко!!!

Свещ. Стефанъ Поповъ—Шуменъ

А. Каралийчевъ.

Нашиятъ Пешо.

Нашиятъ Пешо Дрънкалото ходи два пжти безплатно въ столицата. Първото Пешово ходене стана, защото го бѣше охпало бѣсно куче за лѣвия кракъ. Второто му ходене не бѣше заради бѣсно куче, ами защото има една приказка: куче, което не знае да лае, само докарва вълка. Доде си нашъ Пешо отъ София съ здравъ кракъ. Като слѣзе отъ машината, не пое къмъ кжщи да види дичата си, да имъ хвърли по едно шекерче, ами право на дѣдовата хаджи Иванова крѣчма. Седна Пешо, поржча. Най-напредъ до него се намѣсти дѣдо хаджи Иванъ и го дръпна за ржкава:

— Думай Пешо, ама лъжа съ мѣрка да бжде. Отъ кога гледамъ да се зададешъ. Стегна ми се душата за новинка. Пешо глътна зеленото щѣкълце.

— Отъ де да начена, дѣдо хаджи, главата ми е пълна до горестъ новини, като кошеръ съ пчели. То да видишъ единъ свѣтъ, защѣкалъ по желѣзницата, мравунякъ ти казвамъ. Не посмѣхъ да попитамъ. Кжде отиватъ тѣзи хора, не можахъ да разбера. Какъ—ще ме взематъ за простъ. Нощесъ единъ ми рече:

— Ваша милостъ отъ кжде?
— Отъ столицата.
— По каква работа?
— По кефъ.
— Често ли ходите по кефъ?
— Много често. Пъкъ то

дѣдо хаджи, ако не бѣше далъ Господъ да ме охпале онуй бѣсно куче, надали щеше да ми-стѣпи крачеца тамъ.

— Е какъ е тамъ, попита дѣдо хаджи Иванъ, голѣмъ градъ, а? Хубостъ. Нагледа ли се? Какво правятъ министеритъ!
— А бе какво ще правятъ? Нѣматъ работа хората, жътва не жънатъ, разхождатъ се съ автомобили. Още като слѣзохъ на гарата — куцукъ, куцукъ — потеглихъ къмъ града: рrrrrr! — единъ автомобилъ спрѣ. Въ аутонобила—единъ очилатъ.

— Качвай се, Пешо! Съдай да те повоза безъ пари.

Покачихъ се и като се намѣстихъ, попитахъ го, кой е милостта му.

Пешо сложи ржка на устата си;

— Министеръ.

— Хайде холанъ, ами той де ти знай името?

— И азъ туй се чудя я, отъ кжде ми знае името. Като седнахъ, дѣдо хаджи—меко, меко, мекичко.—да ти даде Господъ, дѣдо хаджи, на стари години все на такава нѣщо да се возишъ,

— Аминъ, дай Боже. Ами царя ми, кажи ти мене, видѣ ли го, царчето?

— Какъ може. Снощи го срещнахъ. Съ златни ботуши тропаша по калдъръма.

— Не думай!

— Чисто злато. Ходи между народа и приказва съ всѣкого. Като ме видѣ отъ далечъ ме заприказва. Кой съмъ билъ, отъ кжде съмъ билъ, по каква работа.

— Ами ти?

— Азъ — Пешо. Ела, каже царя, да се почерпиме по едно кафе. Отбихме се въ едно кафене. Два часа време си хортувахме. По едно време царя се удари по челото:

Абе, вие, рече, имайте единъ старъ комита—Хаджи Иванъ го думатъ—той живѣе ли?

— Живъ и здравъ, царю честити!

— Бей, дума царя, юначага, а? Едно време презъ сръбското мурабѣ, този челякъ самъ изтегли като конъ на сливничкиѣ баири единъ топъ. Съ този топъ отупахме Сърбията.

— Не може да бжде! скокна дѣдо Иванъ. Лъжешъ, магаре!

Пешо се обиди, наклони глава, идѣше му да заплаче. Толкова му стана . . .

— Дѣдо хаджи, искашъ ли клетва?

— Не ща, синко, вѣрвамъ. Че може ли царя да не е чулъ за юначината ми. За тия хубави думи отъ мене още едно щѣкъльце—двойно.

Свечери се. Надойдоха селяни. Начоколиха Пеша. Зинаха го. Той ги развърза. Като пчели забрмчаха новинитѣ. Селянитѣ цѣкаха, чудѣха се, клаѣха глави. Половината отъ приказкиѣ не вѣрваха, ама другата половина вѣрваха.

Стъпни се. Предъ дѣдовата Хаджиева крѣчма имаше цялъ керванъ кола. Който се зададѣше съ кола отъ кѣра, спираше воловетѣ и сѣдаше да чуе нѣщо. Пешо се разгорещи, разкопча ризата си, заудря масата. Всичко видѣлъ, всичко чулъ, всичко разбралъ, навсѣкжде си мушналъ носа.

— Най-сетне единъ се обиди: — Ами ние тука подочухме една опашата Ужъ, тамъ де, въ столицата, оня денъ презъ но-

щята трима души влѣзли у банката, единия се хвърлил въ рху жандарина, натѣпкалъ една кѣра въ устата му, а другитѣ двама разбили касата и.

Пешо го прекъсна:

— Тамъ бѣхъ.

— Лъжешъ.

— Да ме убие Господъ, ако лъжа. Върва си азъ презъ нощта и си свирукамъ. Завивамъ по една тъмна уличка. Срещамъ двама души. И тѣ ме срещатъ — Разгеле, рече единия—ти ни трѣбвашъ. Една хубава работа ще свършиме. Вземи тая кѣра. Върви подире ни—ще влеземъ въ оная висока кѣща. Нѣма нищо да приказвашъ, само ще натѣпчешъ кѣрпата въ устата на жандарина и ще го държишъ здраво, додето си свършимъ работата. Сетне ще си ги дѣлимѣ.—Най-напредъ не щѣхъ, ама не щешъ ли влезоха ми подъ кожата дяволитѣ и трѣгнахъ съ хайдутягитѣ. Както сте го чули—тѣй бѣше. Азъ бѣхъ оня, който натѣпка кѣрпата въ устата на жандарчето.

— Ами паритѣ?

— Какви пари! Пари брата, нѣмаше въ касата. Сюрмашлъкъ. Бедна ни е държавицата. Пукната стотинка не намѣрихме.

Къмъ полунощ Пешо Дрънгалото се прибра да види женурката си.

На другата сутринъ двама жандари спрѣха предъ пѣшовия вратникъ и похлопаха.

Излѣзе Пешовица.

— Тука ли живѣе Пешо еди кой си?

— Тука е. Че защо ви е?

— Ще го водимѣ въ София Оня денъ той е обралъ банката, иска го полицията. Подкараха го ни живъ, ни умрѣлъ.

Горкия Пешо, като се върна подиръ една недѣля, онѣмъ—съ клещи не можеха да изтеглятъ новинка отъ устата му.

По свѣта информации.

Народътъ отъ Бразилиа искалъ да изрази своята признателностъ къмъ Господа И. Хр. по единъ твърде интересенъ и необикновенъ начинъ. Правителството на

Бразилиа е решило да издигне единъ необикновено голѣмъ паметникъ съ лика на Спасителя надъ планината Коркозадо. Тая планина имала една височина отъ 750 м. И господствала надъ столицата Rio-de-janeiro-като се виждала отъ 5 км. далечина. Статуята щѣла да бжде толкова внушителна, щото само главата щѣла да има една височина отъ 36 м. Паметникътъ щѣлъ ла бжде дѣло на архитектъ *Силва Коста* и скулптора *Ландовски* и щѣлъ да има следния надписъ: *Бразилиа щѣ живѣе и процъветва чрезъ твою любовъ и култъ.*

Следъ нѣколко месеца ще се извълятъ 25 г. отъ смъртта на прочутия професоръ по римско право, *Саванта, Контардо Ферри*, отъ университета въ Павия. Този ученъ е билъ надаренъ съ голѣми добродетели и е водилъ единъ извънредно строгъ и благочестивъ животъ. За това „сегашниятъ папа и тогавашенъ“ Директоръ на всеизвестната амброзианова библиотека отъ Милано, и който отъ близо го е познавалъ, е възкликналъ: „Този, който се помина, бѣ светецъ.“ Сега духовнитѣ власти правятъ нужнитѣ приготовления за да го канонизиратъ за светица. Това е първиятъ случай въ съвременната католическа църква да се провозгласи и мине въ лика на светиитѣ единъ професоръ—мирско лице.

Споредъ последната официална статистика броя на езуититѣ отъ цѣлъ свѣтъ е 20,107, т. е. 537 повече отъ миналата година. По народностъ се дѣлятъ така: 1689 сж изъ Италианскитѣ владения, 3822 въ Австрия, Унгария, Германия, Чехия, Полша, Чехославия и Холандия; 4866 изъ владенията на Франция; 4833 изъ владенията на Испания и Южна Америка; 3337 изъ владенията на Англия и 3585 изъ Америка. Споредъ ролята която изпълняватъ 9417 сж свещеници 6267 професори и възпитатели и 4425 брата помощници.

Университетътъ отъ Калифорния прави разкопки въ Tell-en-Nasbeth 11 км. на северъ отъ Иерусалимъ, гдето се мисли, че е билъ нѣкогашния Мицпа. Открили сж стениитѣ, които сж го окржавали около 8 м. надъ основитѣ. Дебелината на стениитѣ 5—6 м. споредъ изчисленията. Стениитѣ сж били високи около 14—15 м. отъ преди 1800 г. И. Хр. Професоръ Алт отъ Лапцийския университетъ вѣрва

че това е било крепостта въ която Соломонъ си е съхранявалъ богатствата. За тая крепостъ се говори въ книгата на Самуилъ, гл. IV, по слухъ войната между евреитѣ и филистимцитѣ. Тукъ Самуилъ е сѣдѣлъ и народа всѣка година, както и въ Бетелъ и Гилгалъ

Съобщава Свещ. П. Икономовъ

ХРОНИКА.

Окръженъ Инспекторъ по занаятитѣ съ седалище гр. Шуменъ е назначила Варненската Търговска-Индустриална Камара нашия съгражданинъ Г-нъ Тома Вичевъ, който е поелъ длъжността и отъ 1 Априль т. г. предприема провѣрка на занаятчийски работилници въ окръга по прилагане закона за организиране и подпомагане на занаятитѣ. Господинъ Вичевъ е съ сръдно търговско образование и добре запознатъ съ стопанскитѣ въпроси и занаятчийското законодателство. Надяваме се, че занаятчийския инспекторъ чрезъ честитѣ си обиколки по селата ще спре незаконното упражняване на занаятитѣ отъ хора, недостатъчно подготвени, които прѣчатъ най-много чрезъ нелоялна конкуренция на редовнитѣ майстори. По този начинъ ще може да се внесе едно успокоение между занаятчийството.

Дирекция на Постройкиѣ за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 207

гр. Шуменъ, 26 мартъ 1928 год.

На 31-я день следъ публикуването настоящето въ Държавенъ вестникъ въ 16 часа въ помѣщенieto на Дирекцията на постройките за водоснабдяването на безводния Дели-Орманъ, гр. Шуменъ, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ направата на земленитѣ работи за полагането на трѣбната мръжа и постройката на шестъ мѣстни резервоари въ водоснабдителната група „Айдогду“.

Общата стойностъ на предприятието е 5,620,000 лева.

Залогъ за участие въ търга е 5%, отъ горната сума.

Предложенията ще се приематъ само до 16 часа, следъ което никакви предложения не ще се взематъ подъ внимание.

Тържнитѣ книжа се получаватъ срещу 800 лева. Сведения по предприятието се даватъ ежедневно въ Дирекцията презъ работнитѣ часове.

Отъ Дирекцията.

Н. И. Д-въ.

Нашитѣ бащи и прадѣди.

(Краткъ исторически прегледъ).

Съ падането на второто Българско царство въ края на 14-о столѣтие подъ турцитѣ, едновременно българския народъ подпадна и подъ духовното иго на грѣцкото фанариотско духовенство. Презъ време на това двойно робство сж били унищожени всички паметници на българската литература. Сринати сж били до основитѣ великолепни храмове и царски палати. Унищожени сж били въобще всички паметници на културата ни, които биха свидетелствували за миналото величие на България. А презъ 18-то столѣтие грѣцкитѣ владци сж успѣли да унищожатъ и последнитѣ остатки отъ църковнитѣ книги на славянски езикъ, като сж вѣвѣли за богослужението въ църквитѣ ни грѣцки езикъ. Народа ни не е можелъ вече да слуша Словото Божие на своя езикъ. Само въ нѣкои затѣнтени краища — въ пазвитѣ на роднитѣ планини — въ монастирскитѣ църкви и килии сж били скрити и запазени нѣкои църковни книги, като наустици, часослови и др., които книги сж се преписвали и скрито разпространявали между народа и сж били единственитѣ учебни помагала, за обучение на четмо и писмо въ килиинитѣ училища при монастиритѣ и тѣхнитѣ метохи.

Съ една речъ, презъ първитѣ

три и половина столѣтия българския народъ е билъ въ пълно невежество — безъ наука и култура. При тия тежки условия на живота България щѣше да изчезне отъ лицето на земята като народъ. Тя бѣше почти изличена отъ картата на Европа, като се считаше за грѣцка областъ подъ името „Румелия“ въ границитѣ на Турската империя. Така че домогванията на грѣцкото духовенство да се обезличи окончателно и безвъзвратно българската народностъ почти бѣха постигнати. Обаче България не загина. Не може да загине единъ народъ, макаръ и подъ две тежки робства, който крие въ глѣбиниитѣ на душата си твърда вѣра въ Бога и безгранична любовъ къмъ рода си. Българскиятъ народъ може да запази, както православната си християнска вѣра, така и народността си чисти, непоколебими до края на 18-то столѣтие — до Паисия. Съ излизането на Паисиевата българска история — Царствениктѣ, се започва епохата на възраждането. Следъ Паисия се явиха плеада народни дейци — будители народни, пастири и учители, които повдигнаха народносното съзнание въ народа за борба на първо време за свободата на езика въ църковното богослужение. Започнаха да се издаватъ книги съ нравствено и религиозно съдържание. Отвори се училища и читалища, кждето народа се стичаше масово да слу-

ша поучителни сказки отъ своитѣ учители, а църквитѣ, които тогава бѣха построени въ подземия, се пълнѣха всѣки недѣленъ и празниченъ день отъ богомолци, жадни да слушатъ Словото Божие на своя матеренъ языкъ. Така подготвенъ народа въ борбата за своитѣ правдини, къмъ седемдесетъ-тѣхъ години на 19-то столѣтие, българския народъ успѣ да се освободи отъ духовното робство на грѣцитѣ и се сподоби съ български владци. Започнаха да се строятъ въ градоветѣ великолепни църкви и училища, въ които се служеше свободно на славянски языкъ. Освободенъ отъ духовно робство, сдобилъ се съ достойни свои владци, свещеници и учители, които бѣха тогава истинскитѣ народни водачи, българския народъ започва да дохожда въ съзнание, че само съ наука, просвѣта и вѣра въ Бога може да се преодолеятъ всички прѣчки изъ стрѣмния още пѣтъ на робство и да се постигнатъ народнитѣ въжделения и идеали. При такова народно съзнание, никакви насилия отъ страна на тиранитѣ не сж били въ състояние да го лишатъ отъ вѣрата и отъ народността му. Българския народъ тогава хранѣше голѣма почитъ и любовъ къмъ своитѣ духовни пастири и учители, които системно и неуморно го учеха и възпитаваха въ духа на християнството и добротавието. Всѣки гражданинъ и селянинъ се считаше задълженъ да из-

учи децата си въ наука и самъ живо се интересуваше отъ училищнитѣ работи. Народътъ петименъ да слуша Словото Божие въ църква на своя матеренъ езикъ, редовно посещаваше църквата и съ жажда слушаше хубавитѣ проповѣди на своитѣ владци.

Така привързанъ къмъ своята вѣра, българскиятъ народъ изнесе своето петвѣковно робство съ голѣми мъжки и страдания, обаче цѣлокупенъ, невредимъ, съ запазена християнска вѣра и народностъ.

За да се завардѣше вѣрата и народността презъ време на робството, най-голѣма заслуга има тогавашната българска интелигенция въ лицето на свещеника, учителя и монаха въ монастиритѣ. Последнитѣ бѣха единственитѣ разсѣдници на вѣра и просвѣта.

Тази интелигенция, макаръ малко учена, но твърдо предадена на народното дѣло, е стояла на висотата на своето положение, ползувала се е съ голѣмо уважение и авторитетъ предъ народа, неуморно е работила за обучението и възпитанието на младежта въ училището, а народа — въ читалището, като съ своитѣ литературни трудове, сказки и поповѣди го е утвърдѣвала въ духа на религията и народносното съзнание. Подъ ръководството и напѣтствията на тази интелигенция, народа се бѣше предавалъ на мирнитѣ си занятия, гражданитѣ въ градоветѣ бѣха се сгруппирани въ еснафски сдружения, а селя-

Комитетътъ по постройката „Изоляционенъ домъ за напредна туберкулози“ изказва своята благодарностъ на Българския музикаленъ съюзъ, Шумен. клонъ „Добъръ Войникъ“ за дадения отъ него блѣстящъ въ музикално отношение концертъ въ полза на фонда Комитетътъ може да реализира чистъ приходъ 8,000 л. Крмитета благодари сжщо и на г. лѣкаритѣ отъ болницата и клонъ на лѣкарския съюзъ, както и помощния персоналъ отъ болницата, които непощадиха нито трудъ нито време за уредбата на концерта. Благодари и на всички граждани и граждани, които съ своето масово посещение подкрепиха материално и морално комитета.

Досегашниятъ секретаръ на Варненската Митрополия Димитър Догановъ, споредъ в. **Пастирскитѣ**, е представенъ отъ Негово Високопреосвещенство Митрополита Симеона, за да бжде назначенъ за **Протосингелъ** на сжщата Митрополия.

Въ Миналия бр. 12 на вестника, въ обявлението на Дирекцията за водоснабдяването на Дели Ормана, сме допустнали грѣшката Вмѣсто: „на 11-я день следъ публикуване настоящето въ „Народенъ Будителъ“, да се четѣ: . . . следъ публикуване настоящето въ „Държавенъ вестникъ“.